

Dialog... (Sonettsvit)

Han ställer sig vid hennes sida och
med tveksam stämma, stapplande bland orden
som legat alltför länge djupt i jorden,
så viskar han helt stilla. Rösten tjock,

av uppdämd sorg som legat som ett lock
på alla drömmars kraft. Trots alla borden
så blandar sig hans tankar in i horden
av ord som strömmar likt en jagad flock:

-"Jag klarar inte av att trycka ner
behovet att få kräva dig på mer
än vad jag någonsin haft rätt att göra.

Varenda fiber inom mig vill ha
de orden som du utan omsvep sa
och sedan blev det enda jag vill höra."

-

I tystnad står hon länge där bredvid,
för att i eftertänksamheten nå
varenda känsla som flyr ovanpå
de rationella tankar som, i strid

med allt hon nånsin velat ha, därvid
får ta den plats de aldrig skulle få.
Med ord som önskar att få gå på tå
bland alla känslorna tar svaret vid:

-"Allt det som jag förmådde mig att säga
var för att jag omöjligt kunde väja
för allt som du förlöste i min kropp.

En ohanterlig kraft av lust och lycka
blev du för mig, då du med glöd fick smycka
min själ, som trots det måste säga stopp."

-

-"Hur kan ett sådant ord som 'Stopp' få finnas
emellan oss, där allting flödat fritt
och varje andetag helt oomstritt
har haft mer kraft än något jag kan minnas?

Är mannens lust en annan än en kvinnas?
Var allt det språk, som kändes så solitt,
ett flyktigt ytverk? Det som hjärtat smitt
"

-"Du vet så väl hur intensivt jag brann
och kvar i askan, där jag återfann
mitt liv, finns inte kraft för än fler lågor.

Om jag ska låta allting störta samman
så kommer fallet bli den sista flamman
som bränner bort mitt skydd mot alla plågor."

-

-"Jag vet. Så klart att du har rätt. Jag känner
hur även jag är blottad. Jag är skör
Förstör
då inte styrkan i att vara vänner."

-"Jag tror det är försent för det. Nu spänner
Men hör
Du berör
var del av mig. Jag lever när du bränner.

Det var du själv som sa att vår förmåga
...att våga,

var värd all sorg. De läppar som du kysst

Det räcker nu!”

-”Hur orkar du?”

-”TYST!”

-

Så står hon där med fingret mot hans läppar.

Ett övertramp, en överskriden gräns,
en bro från sunt förnuft till abstinens,
en saknad efter hud och lyckoknäppar.

Men där allt rus flyr över bron så greppar
han långsamt omkring stundens konsekvens,
som om en våg av klarsynthetsessens
har funnit väg från fingret till hans läppar.

Med hud mot hud, som talar med varann
som inget skrivet språk i världen kan,
så viskas det om hjärtats sanna hem.

-”Nej, stanna.”

Nu står de plötsligt panna emot panna,
och orden flödar ljudlöst mellan dem.

-

-”Vartenda andetag är ren tortyr
om inte jag får leva i din blick.”

-”Du är det stora mod som föregick
mitt språng mot livets största äventyr.”

-”Du är den enda sanna kraft som styr.”

-”Du är den glömda dröm jag återfick.”

-”Du är det eldprov som jag genomgick.”

-”Du är den nya morgonen som gryr.”

-”Jag dricker från din mun.”

-”Du är min åtrås brunn.”

-”Av orden inom dig vill jag ha alla.”

- ”Känn min själ mot din.”
- ”Lev med mig och brinn.”
- ”Jag väljer dig, jag väljer att få falla.”

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren OmE med Poeter.se id #43687 innehar upphovsrätten